

отъ любопытствътъ. Иди си у васъ, не са беспокой. Тако ми Еката! вея са калне Арбакъ, египетскійтъ вълхвъ, Йона никога не ще са ожене за Главка!

— И Главкъ ще пренадлежи на Юлія, притури момата, като да допълни клетвата му.

— Рече го, отговори Арбакъ.

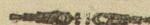
Оплашена отъ странното туй надумване толкози исприлична на жена, но и разпачена отъ ревност и като осъщаше повече раната отъ вея а не тъзи на любовта, тя са обеща да бъде точна на условието.

Щомъ остана самъ Арбакъ излуна следующія монологъ.

«Звѣзды свѣтливи, които никога не лъжате, начинвате вече неизпълненето на вашите обѣщанія! Любовни сполуки, тѣржество противъ враговете ми, ето бѫдящето на блаженныя ми животъ. Въ сѫщата минута когато умѣтъ ми бѣше въ невъзможность да ми покаже едно средство за отмѣтиране, вѣй ми проваждате за водачъ прелестната онѣзъ лудичка. Подиръ едно дѣлобоко размысланье, да, съѣдваше той, но съ по низъкъ гласъ, да, . . . но не можахъ ли азъ да ѝ дамъ отровата, които ще са даде на място либиче? . . . не . . . знаковете на смъртта му щѣхъ да обвинихъ мене. Но вѣщицата, да, вѣщицата е сгодна, тя е естественната служителница на плановетъ мн.,»

Когато повика единъ робъ той му заповѣда да отиде подиръ Юлія за да научи името ѝ и рода ѝ. Подиръ туй той отиде въ колонадата; чисто и тихо бѣше небето, но той като познаваше знаковете на атмосферически ги измѣненія, разумѣ че страшна бура са готовиша въ единъ купъ стъ облаци, които далечъ на горизонта са мърдаше излека.

«Онзи облакъ, рече той като го гледаше прилична на мостъ отмѣтиране; небето е тихо, той са движи.»

ГЛАВА 8.

Бурята на южнѣтъ климаты.

Пещерата на Вѣщицата.

Пещера са памаляваше маранита на лѣтнія днѣ кагато Главкъ и Йона пазѣзохъ за да подышатъ прохладата на атмосферата. Средствата за пренасване на тогашныятъ Римляни бѣхъ много и разни;